

TAIP KALBĖJO OŠO...

Daug laiko skyriau Jėzaus Kristaus Mokymo ir krikščionybės istorijos analizei. Tačiau mano kelias (į save) prasidėjo nuo OŠO knygos „Manifestas Dzen“. Po tos knygos ir meditacijos praktikos tapo lengviau pažinti ir Jėzaus Mokymą. Atsidėkodama nušvitusiam Meistrui, kurį man pasiuntė pats Dangus, nutariau baigti šį projektą PADĖKA TAM, ant kurio piktas pasaulis iki šiol pila purvą, nesuvokdamas Jo ir Jo darbų gelmės. Liūdna, bet šis pasaulis vis dar kovoja *su savimi*. Jam nereikia Šviesos, jis godus tamsai. Iš milijardų Žemės gyventojų tik 12 sekė Jėzumi Kristumi ir buvo žiauriai nukankinti kaip ir jų Mokytojas. Panašus likimas ištiko ir Ošo. Jis buvo apnuodytas taliu viename Amerikos kalėjime už savo pažiūras.

Paskui Juos iki šiol eina tūkstančiai sekėjų. Nėra ko norėti, kad ta masė žmonių, kurie ignoruoja Kristų ir Ošo, šiandien kaunasi žūtibūtinėje kovoje dėl žemiškų turtų, garbės ir šlovės. Paskutinis Ošo žodis mokiniams prieš paliekant kūną buvo „SAMMASATI!“ („Nepamirškite!“).

Jėzus Kristus mūsų žvilgsnius kreipė į Danguos karalystę, Ošo – į save. Abu teigė, kad Šviesa yra mumyse. Tai ne pažiūrų sutapimas ir ne fizikinė tiesa, o dvasinės būties Apreiškimas, Realybės formulė. Visi mistikai, nušvitę meistrai teigė Šviesą žmoguje.

Jėzaus Kristaus ir Ošo sekėjų Vakaruose ir Rytuose yra nemažai. Jie abu turėjo pirmtaką - Gautamą Budą, gimusį 500 metų anksčiau už Jėzų. Buda irgi buvo persekiojamas, bet kažkodėl niekas nedrįso Jo žudyti. Žmonės, pažinę Budą, - pažino save ir liovėsi kovoti tarpusavyje. Jei šios Žemės gyventojai pažintų save, karas baigtųsi per vieną akimirką. Ateitų Dievo karalystė.

Apie slaptą Jėzaus Kristaus Mokymą (gnozij, vidinį Žinojimą) daug rašiau, tad šį kartą pažvelkime, ką kalbėjo Ošo...prieš pasitraukdamas iš šio pasaulio...Priešmirtiniai nušvitusio žmogaus žodžiai yra ypač gerbtini ir svarbūs, nes į juos Mokytojas sudėjo visas savo žinias ir patirtį, prašė to nepamiršti.

Skaitykite, medituokite į Mestro žodžius ir mokykitės GYVENTI, o ne egzistuoti savo „varguose“. Visi jūsų vargai ir bėdos kyla ne iš išorės, o iš

jūsų vidaus. Telydi jus Ramybė, kurios mokė Buda, Jėzus ir Ošo. Visi trys pabrėžė vieną mintį: TIESA yra viena. Ji mus riša ir mus veda. Tiesos be Meilės nėra. Visi TRYS jokių religijų nekūrė.

KELETAS FAKTŲ IŠ OŠO GYVENIMO

Ošo (Raineesh Chandra Mohan Jain) gimė 1931 m. gruodžio 11 d. Kučvados kaime, Madhja Pradešo valstijoje, Indijoje. Nuo ankstyvos vaikystės jis demonstravo maištingą ir nepriklausomą dvasią, reikalaudamas asmeninės tiesos patirties, kurią vertino daug labiau nei iš kitų pasiskolintas žinias ir įsitikinimus. Po nušvitimo, būdamas dvidešimt vienerių, jis baigė akademinį išsilavinimą ir keletą metų dėstė filosofiją Džabalpuro universitete. Septintojo dešimtmečio pabaigoje Ošo pradėjo kurti savo unikalias dinaminės meditacijos technikas.

Aštuntojo dešimtmečio pradžioje pirmieji žmonės iš Vakarų pradėjo lankyti Ošo. 1974 m. Punėje, Indijoje, aplink jį buvo įkurta komuna, ir nedidelė Vakarų lankytojų srovelė virto potvyniu. Ošo buvo apnuodytas taliu vienoje JAV kalėjime, į kurį jis buvo įmestas už komunos veiklą toje šalyje. Jis buvo apšmeižtas ir deportuotas. Ošo paliko savo kūną **1990 m. sausio 19 d.**

Jo didžiulė komuna tebėra didžiausias dvasinio augimo centras pasaulyje, pritraukiantis ieškotojus iš viso pasaulio, kurie atvyksta dalyvauti meditacijose.

Katmandu. Vieta Ocho prisiminui įamžinti.

Keletas minčių iš OŠO knygos

„MANIFESTAS DZEN“*

Negrupavau Jo minčių pagal temas, - tiesiog persirašiau ir išsiverčiau tai, kas man buvo svarbu. Dabar, po daugelio metų, nutariau ir jus supažindinti su knyga, kuri mano gyvenimą apvertė aukštyn kojon. Pagaliau pamačiau, KUR gyvenu, suvokiau KAS kaltas dėl mano nesėkmių ir kančių, KAS mane išgelbėjo iš noro anksčiau laiko palikti šį pasaulį ir KAS AŠ ESU. Mūsų pasaulis iki šiol labai pavojingas kiekvienam žmogui.

Ošo kalbėjo taip...

„Draugai, atėjo laikas dzen manifestui. Vakarų intelektualai susipažino su dzenbudizmu, netgi jį pamilo, tačiau vis dar bando prie jo prieiti per protą. Jie vis dar nesuprato, kad dzenbudizmas neturi nieko bendra su protu.

Nuostabus jo darbas – išlaisvinti jus iš proto kalėjimo. Tai ne intelektualinė filosofija; tai visai ne filosofija. Ir tai taip pat ne religija, nes joje nėra jokių prasimanymų, apgaulės, paguodos. Tai liūto riaumojimas. Ir didžiausias dalykas, kurį dzenbudizmas atnešė pasauliui, yra laisvė nuo savęs.

Kai peržengiate protą, net „aš esu“ idėja išnyksta. Kai „aš“ išnyksta ir pradėdate jausti gilų įsitraukimą į egzistenciją be jokių apribojimų – tik tada jūmyse pražysta dzenbudizmas. Tiesą sakant, tai yra pabudusios sąmonės būseną. Tačiau jo centre nėra nei „aš“, nei atmano, nei „savęs“.

Sokratas buvo tiesiog didis genijus, bet riboto proto. Jis sakė: „Pažink save“. Nėra „aš“, kurį reikėtų pažinti. Tai dzenbudizmo manifestas, skirtas pasauliui. Nėra nieko, ką reikėtų pažinti. Tiesiog reikia **būti** vienyje su visuma. Ir nereikia bijoti...

Dzenbudizmas – tai kitas meditacijos pavadinimas“.

„Šimtai nuostabių knygų pasirodė Vakaruose po to, kai labai keistas žmogus D. T. Suzuki pristatė dzenbudizmą Vakaruose. Jis davė pradinį impulsą, bet nebuvo nei dzenbudizmo meistras, nei net dzenbudizmo žmogus. Jis buvo didis mokslininkas, o jo impulsas pasiekė visų šalių inteligentiją. Tai iš karto sukėlė didžiulį atgarsį. Jis buvo pirmasis asmuo, prabilęs apie dzenbudizmą Vakarų universitetuose ir kolegijose, ir jis buvo nepaprastai patrauklus protingiems žmonėms, nes jie buvo praradę tikėjimą Dievu, jie buvo praradę tikėjimą Šventuoju Raštu, jie buvo praradę tikėjimą Popiežiumi.

Religijos padarė tiek daug žalos, kad beveik neįtikėtina – ir jos vis dar tai daro.

Kodėl tiek daug Vakarų intelektualų pasinėrė į dzenbudizmo studijas?

Dzenbudizmas neabejotinai yra **teisingas požiūris į egzistenciją**, galutinė tiesa. Niekuo netikėdami, nebūdami pasekėjais ar tikinčiaisiais, jūs tiesiog įeiniate į savo vidinę erdvę, įeiniate į didžiulę visumos nebūtį. Ir būtent ši nebūtis yra tai, iš kur atėjote ir kur vėl grįšite.

Kai šaltinis ir tikslas taps vienu, patirsite didžiulę šventę. Jūs nebūsite šioje šventėje, bet visa egzistencija dalyvaus. Medžiai apipils jus gėlėmis, paukščiai čiulbės; vandenynai ir upės – visi džiaugsis.

Visa egzistencija tampa jūsų namais tą akimirką, kai jūsų širdis ištirpsta visatos širdyje. Čia ir vyksta dzenbudizmas. Šiame ištirpime visatoje jūs grįžtate prie

pirmapradžio šaltinio, šviežio, amžino, nesenstančio, beribio. **Vienintelis būtinas dalykas yra laisvė nuo „aš“. Tai yra dzenbudizmo esmė.**

Nė vienas jūsų pojūtis negali pasiekti vidaus. Vidui yra kitas suvokimas – trečioji akis. Ten nėra rankų.

Tarp antakių, tiksliai per vidurį, yra vieta, pro kurią galima pažvelgti į vidų. Kai užmerkiate akis, bandote pažvelgti į vidų, siekiate savo centro, nuolat susiduriate su trečiąja akimi. Kadangi ji nebuvo atsivėrusi daugelį amžių, visi pamiršo, kaip ją atverti. Todėl kasdienė meditacija...ir vieną dieną staiga atrasite – trečioji akis atsivėrė, o kelias yra tyras ir absoliučiai aiškus. Jums tereikia eiti į centrą.

Dzenas neturėtų būti nei objektas, nei subjektas. Tai transcendentinė patirtis. Visas dvilypumas yra peržengiamas: stebėtojas ir stebimasis tampa vienu, žinantysis ir žinomas tampa vienu“.

„**Kai pažįstate savo nebūtį, ji spinduliuoja šviesą.** Net jūsų kaulai, jūsų akys, jūsų oda – viskas įgauna naują malonę, naują prabangą, naują didybę. Jūsų žodžiai tampa auksiniai, jūsų tylą tampa tokia brangi – kaip begarsė daina. Net kai Buda tiesiog vaikšto, jo kūnas išreiškia jo pabudimo būseną. Jei Buda žiūri jums į akis, jo akys išreiškia galutinę tiesą. Nesvarbu, ar jis kalba, ar ne, jis nuolat skleidžia aplink save tam tikrą energiją. Jis spinduliuoja galutinės palaimos spindesį“.

„Dzenas peržengia regėjimą ir matomumą. Jis įeina į būtį – tiesiog būtį, visiškai ramų, suderintą su egzistencija.

Ten nėra nei dualumo, nei vienovės – *turite tai suprasti* – nes jei nėra dualumo, negalite to vadinti vienove. „Vienas“ iš karto reiškia „du“. Štai kodėl Gautama Buda nevariojo žodžio „vienybė“. Jis variojo žodį **advaita** – nedualumas. Tai nepaprastai svarbu.

Suzuki nesuprato esmės. **Revoliucinis žingsnis yra ne dzen mintis, o dzen patirtis. Ši patirtis yra „nedualumas“.** Nėra nei matančiojo, nei matytojo; yra tiesiog būtis“.

Štai kaip aprašo Ošo Dzen meditaciją:

„Nivedano...

Būkite tylūs...

Užmerkite akis...

ir pajuskite, kaip jūsų kūnas visiškai sustingsta.

Tai tinkamas momentas pažvelgti į vidų.

Surinkite energiją, visiškai sutelkite sąmonę ir

siekite paties savo būties centro. Jis yra tiesiai po

jūsų bamba, lygiai dviem coliais žemiau, jūsų viduje.

Tačiau tai nutiks tik tiems, kurie ten skubės labai greitai ir intensyviai, tarsi tai būtų paskutinė jų gyvenimo akimirka.

Jūs turite tai padaryti dabar arba niekada.

Greičiau ir greičiau... Giliau ir giliau...

Artėjate prie savo būties centro.

Didžioji tyła užlieja jus kaip švelnus lietus.

Jūs jaučiatės vėsūs. Kartu su jumis visa naktis tampa tyli.

Truputį arčiau savo centro – ir didžioji ramybė supina jus,

apgaubia jus. Jūs joje paskęstate.

Tai yra ramybė, kurią mistikai vadino „ramybe, pranokstančia supratimą“.

Truputį arčiau...ir gėlės ims į jus lieti palaimą, džiaugsmą. Pradedate jausti lyg būtumėte girtas – bet tai neįprastas apsvaigimas, dieviškas apsvaigimas. Ir tik šiame dieviškame apsvaigime galite žengti paskutinį žingsnį.

Iženkite į savo centrą.

Jis atviras transcendentalumui. **Būtent čia esate susijęs su kosmosu.**

Čia sutiksime savo tikrąjį veidą. Gautamos Budos veidas Rytuose buvo priimtas kaip tikrojo veido simbolis.

Susitikimas su Buda yra labai keista patirtis, nes pradodate nykti, blėsti. Ir jums nykstant, Buda tampa vis tvirtesnis ir galingesnis. Tai jūsų tikroji, neatsiejama esmė.

Vienintelė Budos savybė yra liudijimas.

Jums reikia vis labiau derėtis su šia savybe, nes tik ji gali išvesti jūsų Budą iš centro į periferiją. Jis gali tapti visu jūsų gyvenimu. Jis yra aukščiausias ir paskutinis šokis.

Gautama Buda yra dzeno manifestas.

Liudydami pradodate nykti.

Tai aš pavadinau išsivadavimu iš savęs.

Liudykite, kad nesate kūnas.

Įsitikinkite, kad nesate protas.

Įsitikinkite, kad esate tik liudytojas – ir viskas sustoja į savo vietas.

Padaryk šį liudijimą aiškesnį ir gilesnį,

Atsipalaiduok...“

/„Aš ne kūnas. Aš ne protas...Taip ir aš mokausi meditacijos be jokių guru pagalbos. Tik vėliau perskaičiau pas Ošo, kad būtent toks kelias yra sėkmingiausias, nes visokie guru gali jus įklampinti į meditacijų pinkles ir jūs prarasite savo ryšį su Vieniu. /

„Tai tik atsipalaidavimo, o ne pastangų klausimas. Tiesiog pasinerkite giliau į savo gelmes, būkite pačiame savo gyvybės šaltinio centre. Šis gyvybės šaltinis, šie syvai, tekantys aplink jus, pradės stulbinančią metamorfozę jumoje. Pajusite, kaip tirpstate, tirpstate, tirpstate...Gautamos Budos auditorija tampa sąmonės vandenynu. Dešimt tūkstančių Budų išnyko vienoje vandenyno patirtyje.

Tai yra dzeno manifestas: laisvė nuo savęs“.

„Sakau jums, dzenas visai nėra gyvenimo ar egzistencijos paaiškinimas. Tai patirtis, o ne paaiškinimas. Tai ne ideologija“.

„Dzenas net nevartoja žodžio „patirtis“; jie vartoja posakį „patirties pergyvenimas“, nes ši patirtis nėra kažkas mirusio ir pasibaigusio. Tai upės srovė, tekanti, gyva, judanti. Žodis „patirtis“ rodo, kad tai tampa užbaigta. Kažkas, kas baigiasi, tampa mirusiu, bet dzenas yra pats gyviausias dalykas pasaulyje. Štai kodėl negalima to vadinti patirtimi. Turime sugalvoti žodį „patirties pergyvenimas“, vietoje „upės“ – „upės tėkmė“...Tai aiškiai parodo, kad upė nėra statiška, ji juda“.

„Dzenbudizmas neabejotinai yra misticizmas. Tiesą sakant, tai vienintelė mistika. Tačiau apie jį nekalbama; jis laikomas paslapyje, kad neįeitumėte į savo būtį su konkrečia idėja. Jūs einate absoliučiai tyri ir švieži. Atrasite paslaptį, didžiulę gyvenimo paslaptį, bet absoliutus dzenbudizmo reikalavimas yra nesuteikti jums jokio supratimo apie tai, *ką* tuoj rasite. Ši priežastis yra labai mokslinė“.

„Krikščionys patiria Kristų, budistai patiria Budą, hinduistai patiria Krišną. Kristus niekada neateina pas hinduistą, Mahometas niekada neateina pas krikščionį. Keista...Mahometas ateina tik pas tuos, kurie tiki Mahometu“.

„Tai visai ne tobulumas, tai ne išganymas. Tai ištirpimas. Šis išnykimas, šis tirpimas, kaip ledo tirpimas vandenyne.

Tomas Mertonas tęsia: „Tai ne misticizmas, kaip jis suprantamas Vakaruose. Žinoma, tai ne misticizmas, kylantis prote kaip filosofinis požiūris. Tai grynas misticizmas, gimęs ne iš proto, o kylantis iš pačių jūsų gyvenimo šaltinių. Tai absoliuti laisvė nuo visko, ką protas gali sukurti ir ką protas gali suprasti. Tai taip pat laisvė nuo širdies.

Širdis gali suprasti kažką gilesnio už protą, bet dzenbudizmas yra daug gilesnis už širdį“.

„Dzenbudizmas yra pasitenkinimas betiksliškumu. Kokia gėlės paskirtis? Kokia saulėtekio paskirtis? Kokia jūsų paskirtis čia? Aš neturiu jokio tikslo.

Aš pakankamai giliai pažvelgiau į kiekvieną savo būties kampelį – ir atrodo, kad ten nėra jokio tikslo, ir aš tai laikau didele laisve“.

„Kad ir su kuo susidurtumėte, kad ir kas pasitaikytų jūsų kelyje, būkite mylintys, būkite draugiški. Nekelkite jokių reikalavimų egzistencijai, antraip kentėsite“.

LAISVĖ – TAI NE PASILEIDIMAS

1989 M. BALANDŽIO 3 D.

„Dzenbudizmas yra vidinės šviesos pabudimas. Ir iš šio pabudimo savaime išplaukia visi moralės pagrindai. Žmonės manęs klausė: „Dzenbudizmas atrodo puikiai, bet kur moralė?“ Kadangi visos pasaulio religijos mokė jus moralės, jos sukūrė idėją, kad jei moralės nebus mokoma, jei ji nebus vykdoma ir drausminama, jūs tapsite amoralūs. Jūsų amoralumas laikomas savaime suprantamu dalyku“.

„Komuna nėra organizacija, bet kai joje dalyvauja tūkstančiai žmonių, kažkas turi gaminti maistą, kažkas turi stebėti duris, o kažkas turi atlikti smulkius darbus. Yra žmonių, kurie pradeda manyti, kad net ir tokių dalykų darymas yra jų laisvės pažeidimas. Tai visiška nesąmonė.

Tam tikra atsakomybė neprieštarauja laisvei. Iš tiesų, laisvė gali egzistuoti tik su atsakingais žmonėmis. Kažkas turi prižiūrėti sodus, kitaip nebus gėlių.

„Visos pasaulio mistikos mokyklos mokė, kad tiesa yra paslėpta. Jei tai tik išraiškos būdas, tai atleistina. Tačiau realybė yra ta, kad tiesa nėra paslėpta. Tiesa yra visur, tik mūsų akys užmerktos“.

„Tiesa yra kitur. Jei tiesiog išliksite budrūs savo sąmonėje ir elgsitės pagal tą sąmonę, jūsų gyvenimas bus moralus, doras. Neapkraudamas savęs kitų primetamomis religijomis, nesukurdamas jokios kaltės, dzenbudizmas suteikia jums neįtikėtiną laisvę. Tačiau ši laisvė yra tokia didelė tol, kol yra jūsų atsakomybė. Jei atmetate atsakomybę, atmetate ir savo laisvę“.

„Dauguma pasaulio žmonių gyveno vergijoje dėl paprasto psichologinio fakto: vergovė yra komfortas, laisvė yra atviras dangus. Vergovė yra narvo saugumas. Paukštis narve neturi rūpintis maistu, nereikia rūpintis priešais, nereikia rūpintis metų laikų kaita, bet jis iškeitė savo laisvę į visą šį saugumą“.

„Milijonai krikščionių tiki į Jėzų ir Dievą, bet jų dvasingumas nepražydo. Nesuklestėjo jis ir kitose religijose. Kažkas iš esmės negerai. Zen užduoda šį klausimą, kad suprastum, **kas** negerai. Perkėlus atsakomybę (ant tikėjimo Jėzumi – C.) – dingsta našta. Tačiau dingus atsakomybei, dingsta ir jūsų laisvė. Ir, kuris nepažįsta laisvės, nieko nežino apie gyvenimą, nieko nežino apie meilę, nieko nežino apie kūrybą, nieko nežino apie šią didžiąją visatą.

„Visi šventraščiai yra blogi, nes jie visi teigia esantys jūsų vadovais, jūsų vadovais. Bet jums nereikia vadovų. Jums reikia sąmoningumo, o kiekvienas vadovas nori, kad būtumėte akli. Vadovui lengviau, jei žmonės akli, nes jie neužduoda klausimų, nekelia abejonių. Jie pasiruošę būti vergais, jei jiems suteikiamas saugumas, ir tai jums suteikia visos religijos: saugumas po gyvenimo, saugumas danguje“.

„Visos dzeno pastangos yra atvesti jus į jūsų pačių sąmonę, ir tada nebereikės jokių šventraščių, jokių vadovų. **Jūs turite savo šviesą ir atitinkamai galite gyventi intensyviai, džiaugsmingai, šokdami.** Tačiau žmonės vis bando rasti kokį nors vadovą“.

„Dzenas yra deprogramavimas.

Jūs visi esate užprogramuoti – kaip krikščionis, kaip katalikas, kaip hinduistas, kaip musulmonas...visi yra užprogramuoti. Dzenas yra deprogramavimas. Taigi nesvarbu, kokią programą pateikiate. Nesvarbu, kokiame narve gyvenate. Turite sulaužyti narvą ir paleisti paukštį. **Dzene nėra socialinio konteksto. Dzen yra pats intymiausias ir individualiausias maištas prieš kolektyvinę masę ir jos priespaudą“.**

„Kai Jėzus paprašė žvejų mesti savo darbą ir sekti paskui jį, jie iš tikrųjų jį metė. Ten nebuvo nieko reikšmingo – tik žvejybos tinklai, seni tinklai. Geras sandoris: nusimetant šį tinklą ir sekant paskui šį vyrą, pateksite į Dievo karalystę. Tačiau

kai jis paprašė turtingo jaunuolio palikti viską: „Ateik ir sek paskui mane“, – turtuolis sudvejojo ir dingo minioje. **Kalbant apie sąlygotumą, kuo mažiau turite, tuo lengviau to atsikratyti“.**

„Dzen – ne vaistas. Dzen yra sveikatos sprogimas. Vaistai reikalingi tik sergantiems žmonėms, bet visiems reikia sveikatos – daugiau sveikatos, gyvybingesnio gyvenimo. **Dzen nėra vaistas, – tai vidinis jūsų pilnatvės, jūsų sveikatos, jūsų galutinio nemirtingumo sprogimas“.**

„Reikia prisiminti paskutinius Gautamos Budos žodžius žemėje: „SAMMASATI!“ Sammasati reiškia teisingą prisiminimą. Visas jo gyvenimas sutalpintas į vieną žodį – **prisiminimas** – tarsi mirdamas jis būtų sutalpinęs visus savo mokymus, visus savo raštus į vieną žodį. Niekas neištarė reikšmingesnio žodžio mirdamas. Jo paskutinė žinia, visa jo žinia: **sammasati – prisimink**. Ir kai prisimeni, nėra jokio būdo atsikratyti savo sąmonės“.

„Dzenas nėra meditacija. Dzenas yra būtent sammasati – prisiminimas savo baigtinumo, prisiminimas savo nemirtingumo, prisiminimas savo dieviškumo, savo šventumo. Kai tu tai prisimeni, džiaugiesi tuo ir šoki iš džiaugsmo, nes esi įsišaknijęs, taip giliai įsišaknijęs egzistencijoje, kad nėra jokios priežasties nerimauti ar jaudintis“.

„Seksualumas yra natūralus reiškiny. Jei religijos priimtų seksualumą kaip natūralų reiškinį, kaip jūs priimate kvėpavimą, pasaulis būtų visiškai kitokia vieta; moterys būtų gerbiamos lygiai taip pat, kaip ir vyrai. Dėl celibato problemos religijos nukreipė visą pasaulį prieš moteris. Pirma, kiekvienas, kuris priėmė celibatą, privalėjo bijoti moterų. Tai nepakeičia jo seksualumo; jis tiesiog tampa homoseksualu“.

„Dabar vienas iš Anglijos vyskupų, trečias hierarchijoje... Yra tikimybė, kad netrukus jis taps arkivyskupu; jį ir arkivyskupą skiria tik vienas asmuo. Jis pareiškia, kad celibatas reiškia tik tai, kad negalima turėti meilės romanų su moterimis, bet jis neįskaitė homoseksualumo. Grandiozinė idėja. Tačiau jis nebuvo naujos tiesos pradininkas ir įkūrėjas – homoseksualumas gimė visų religijų vienuolynuose. Taip ir turėjo nutikti, jei vyrai ir moterys yra atskirti. Tada moterys tapo lesbietėmis, o vyrai – homoseksualais“.

„Pasmerkdami seksą, galite pavergti visą žmoniją. Kiekvienas tampa nusidėjėliu, kiekvienas tampa kalnu. Visi mano, kad klysta“.

„Kol seksas nebus priimtas kaip natūralus dalykas, moterys niekada neišsivaduos. Moterų išsivadavimas reiškia sekso kaip natūralaus reiškinio priėmimą. Nei vyras nėra niekuo pranašesnis, nei moteris – prastesnė; abu yra natūralios būtybės. Jie skirtingi ir turėtų būti kitokie. Jiems reikia išreikšti savo individualumą. Jos neturėtų mėgdžioti vyrų. Bet matote, vyras leidžia sau mėgdžioti moteris, bet neleidžia moterims mėgdžioti jų“.

„Noriu, kad meilė ir meditacija susilietu.“ Noriu, kad vyrai ir moterys būtų nušvitę, pabudę kartu. Sąmonėje nėra skirtumo. Visi skirtumai yra odoje, kauluose, bet ne jūsų sąmonėje. Nėra moteriškos ar vyriškos sąmonės. Ir būtent sąmonė nušviečia vyrą ir moterį. Aš atveriu duris, kurios buvo uždarytos šimtmečius“.

„Dzenbudizmas yra absoliučiai virš moralės. Jis leidžia jums gyventi absoliučiai laisvai, pagal savo sąmonę. Kai tik jūsų intuicija jums ką nors sako, darykite tai – net jei visas pasaulis sako, kad tai klaida, – tai nėra klaida. Gyvenkite *savo* šviesa, o ne kitų šviesa“.

„Dzenbudizmas maištauja prieš konfucianizmą. Nereikia apie jį galvoti konfucianizmo kontekste.

Konfucianizmas yra intelektualus požiūris į pasaulį, logiškas požiūris. Konfucijus Rytams yra tas pats, kas Aristotelis Vakarams, bet dzenbudizmas prieštarauja logikai. Dzenbudizmas priima prieštaravimus.

Dzeną reikia patirti dėl jo paties. Konteksto nereikia“.

„Tačiau dzenbudizmas, kad ir kur jis būtų egzistavęs, visada nešė ramybę, meilę ir džiaugsmą. To paties negalima pasakyti apie krikščionybę, nors Jėzus ir kalba apie meilę“.

„Pasakiau Anando, kuris sėdėjo šalia manęs, kai žiūrėjome filmą apie Jėzų, kur jis sako: „Nemanau, kad aš atnešiau pasauliui ramybę, aš atnešiau kardą.“... Krikščionybė panaudojo šį kardą. Krikščionys nužudė daugiau žmonių nei bet kuri kita religija. Ir Alanas Wattsas, regis, nežino apie krikščionybės nusikaltimus. Dzenas niekada nebuvo prakeiksmas žmogui. Jis visada buvo palaima, nes jis kyla iš tavo palaimos, jis kyla iš tavo juoko“.

„Kiekvienas nešioja kitų žmonių žaizdas. Pirmiausia, jūs gyvenate sergančioje visuomenėje, kurioje žmonės pykstasi, kupini neapykantos, jiems patinka kelti

skausmą – toks paviršutiniškas lygmuo, kurį lengva suprasti. Tačiau yra ir subtilesnių lygmenų: yra vadinamųjų religinių šventųjų, kurie sukelia jummyse kaltės jausmą, kurie pasmerkia jus būti nusidėjėliu. Jie duoda jums idėją, kuri sukurs aplink jus kančią“.

„Visi, kurie mirė žemėje, mirė kančioje. Labai mažai žmonių mirė džiaugsme. Labai mažai žmonių mirė suvokdami, kad yra ne-protas. Jie nepalieka jokių pėdsakų. Jie niekam kitam neužkrauna savo prisiminimų. Jie tiesiog ištirpsta visatoje. Jie neturi proto ir neturi atminties sistemos. Jie jau ištirpdė ją savo meditacijose. Štai kodėl nušvitusieji niekada neatgimsta.

Jūsų pačių sąmonė neturi žaizdų. Jūsų pačių sąmonė nieko nežino apie kančią“.

„Jūsų pačių sąmonė yra nekalta, tobulai laiminga. Jei norite paliesti savo sąmonę, turite dėti visas pastangas, kad atsiskirtumėte nuo proto. Protas talpina visas jūsų kančias, visas jūsų žaizdas. Ir jis toliau kuria žaizdas taip, kad kol neįsisąmoninsite, net nesužinosite, kaip jis jas sukuria.

Niekas nėra iliuziška. Išorė ir vidus yra vienos egzistencijos dalis“.

„Atėjo laikas Zorbai pradėti medituoti; atėjo laikas medituotojams nustoti bėgti nuo pasaulio. Jie turi išeiti į pasaulį su visu savo sulčių kiekiu, su visu savo ekstaze...kad pasidalintų“.

„Atrodytų, kad tai labai sunku suprasti, nes visos pasaulio tradicijos tam prieštarauja. Bet aš nematau jokių sunkumų. Savyje sujungiau Zorbą ir Dzeną; todėl nematau jokių sunkumų. **Esu pasaulyje, bet nesu iš pasaulio.**

„Džiaugiuosi paukščiais, gėlėmis, medžiais.

Džiaugiuosi savimi, savo tyła ir nematau jokio skirtumo. Vidus ir išorė pamažu susilieja į vieną. Ir kol tavo vidus ir išorė netaps vienu, tu liksi neužbaigtas, – o neužbaigtumas yra kančia.

Tik užbaigtumas yra palaima. Tik užbaigtumas yra tavo grįžimas namo. Tu ateini į egzistenciją be jokio konflikto, nuostabiame lengvume ir laisvėje“.

„Pasaulio nereikia bijoti, jį reikia mylėti. Mes esame pasaulis“.

Esmė ne tame, kad reikia nuo ko nors bėgti. Kiekviena akimirka turėtų būti mėgaujamasi be jokios kaltės, be jokių apribojimų. Tačiau visos religijos tam priešinosi.

Šiuo manifestu skelbiu visiškai naują rojų religinei sąmonei: užbaigtumo, vienybės rojų“.

„Mano pastangos – sunaikinti visus sąlygotumus: hinduistinius, musulmoniškus, krikščioniškus, žydiškus...Nesvarbu, kokius sąlygotumus nešiojatės, noriu, kad jų atsikratytumėte. Tai našta“.

„Mano terapijos ir visi mano psichoanalitiniai metodai turi kitokį tikslą. Jie skirti ne tam, kad paverstų jus normaliais, vidutiniais, vadinamaisiais sveikais žmonėmis, o tam, kad apvalytų jus nuo visų spąstų, visų teorijų, visų religijų, visų rūšių sąlygotumų...Visos šios terapijos jus deprogramuoja ir išlaisvina nuo visų programų.

Tą dieną, kai pradėsite gyventi darnoje su savo šviesa, jūsų esmė taps daug tobulesnė nei net paties Gautamos Budos. Jo nuopelnas yra tas, kad jis buvo pirmasis.“

„Ir jums nereikia skolintis šviesos; šviesa visada dega jumyse – vidine liepsna. Jei kartą radote savo vidinę liepsną, atradote visą visatą jos pilnatvėje. Esate visavertis žmogus. Naujas žmogus turi būti visavertis žmogus. Dzenbudistas miršta sąmoningai, nes jo mirtis nėra mirtis, o įžengimas į nemirtingumą“.

„Tik žmogus, laisvas nuo proto, gali aiškiai matyti dalykus tokius, kokie jie yra iš tikrųjų. Ir jie visada pasirošę net mirčiai. Dauguma žmonių nėra pasirošę mirčiai“.

„Aukščiausia tiesa labai skaudina.

Galiausiai viskas praeina, įskaitant tave ir mane. Lieka tik gryna sąmonė.

Tai nereiškia, kad esi tame įtrauktas – tavęs nebėra.

Išsiskyrimas yra toks subtilus ir visiškas, kad pirmiausia turi išnykti tavo asmenybė, tada tavo individualumas, o tada lieka tik gryna egzistencija. Tai šiek tiek trikdo ir kelia nerimą, nes tu nežinai nebūties patirties.

Pagalvok akimirka...Iki šio gyvenimo tavęs nebuvo. Ar buvo problemų? Nerimo?

Po šio gyvenimo tavęs nebebus. Ko bijoti? Toje vietoje, kur klestėjo nerimas, įtampa ir kančia, įsivyras tylą ir ramybę. Visa tai išnyks, kaip lašas išnyksta vandenyne.

Todėl dzen nemoko savirealizacijos. Savęs suvokimas yra daug žemesnio lygio tikslas. Dzen moko jus to, kas yra aukščiausias tikslas: ne-aš suvokimo arba suvokimo, kad išnykimas apskritai yra aukščiausia ramybė.

Pati jūsų esatis yra nerimas. Bet kokiame lygmenyje, kad ir kur bebūtumėte, lieka šiek tiek nerimo. Jūs esate nerimas, ir jei norite, kad nerimas išnyktų, turite būti pasirengę patys išnykti“.

„Iš šio *niekio* kyla viskas, o šiame *niekyje* viskas ištirpsta. Ir jei esate pasirengę būti *niekiu* – net ir savo gyvenimo metu – jūsų gyvenimas įgis ramybės, tylos ir palaimos skonį“.

„Dzenbudizmas turi absoliučiai unikalią įžvalgą į kiekvieno žmogaus *niekį*. Jis nemoko jūsų jokių ambicijų, jis nemoko jūsų būti kuo nors kitu. Jis tiesiog nori, kad žinotumėte, jog giliausioje savo būties dalyje jūs vis dar esate *niekis*, vis dar nešate pirmykštį tyrumą, kurio nesuteršė „aš“ idėja.

Taigi, kai liudijate, sakote: „*Aš patyriau niekį*.“ Jei būtumėte patyrę *niekį*, jūsų nebūtų. *Niekio patyrimas* reiškia, kad tavęs nėra – *niekis yra* – tik bangos ant vandens atplaukia ir nuplaukia.

Nieko nepatyrimas tiesiog reiškia, kad tavęs nėra. Ir tada ateina didžiulis džiaugsmas, nes visa energija, kuri buvo įstrigusi rūpesčiuose, troškimuose ir įtampose, išsiskleidžia šokyje, palaimoje, tyloje, stulbinančioje įžvalgoje, bet ji nėra prisirišusi prie jokio „aš“ – tyras baltas debesis be jokių šaknų, laisvai plūduriuojantis, be jokios priežasties ir be jokios krypties. Visa egzistencija tampa jos namais. Ji neatsiskiria nuo savęs. **Šis neatskiriamumas yra galutinis Budos-esmės žydėjimas. Žinoti, kad tavęs nėra – tai didžiausias žinojimas“.**

„Dzenas yra vienintelė egzistencinė religija pasaulyje. Kiekviena religija egzistuoja dėka tavo troškimo būti atskiram, būti individualiam, būti ypatingam, būti savirealizuotam, būti šventam, – visa tai bailūs troškimai.

Dzenas yra drąsiausias žingsnis.

Nėra nieko drąsesnio, nieko, kas jį pranoktų.

Kvantinis šuolis į nebūtį – ir tylą...

Jei pradėsite klausti, kas tyli, jūs netylite. Jei pradėsite klausinėti, kas visa tai suvokia, kas yra liudininkas, – jūs vis dar nepriartėjote prie nebūties, į kurią aš jus nukreipiu.

Taip lengva suprasti, kad tu gavai iš egzistencijos – nerimą. Dzenas rodo jums kelią į ne-būtį, – išeitį iš visų bėdų, tylos kelią.

Meditacija žydi, kai nėra nieko. Tai ne-būties gėlė – aukščiausia egzistencinių aukštumų išraiška. Priešingu atveju jūs liekate kažkuo mažu, kažkuo ribotu. Galima būti visaverčiu? Jei įmanoma įkristi į vandenyną, kodėl lieki lašu ir bijai visokių mirčių nuo saulės, kuri jus išgarins?

„Kodėl gi neišokus į vandenyną ir neišnykus? Kodėl netapus pačiu vandenynu? Tai dar vienas būdas pasakyti *tai*. Kai sakau „Būti niekiu“, tiesiog sakau: „Kodėl nebūti viskuo?“

Išnykti egzistencijoje. Žydėti gėlėmis, skristi paukščiu, tapti debesimi, būti vandenynu, būti upe, bet nebūti kažkuo ypatingu su savo „aš“. „Aš“ yra bėda, vienintelė bėda, ir tada ji sukuria daug bėdų aplinkui.

Visa dzeno patirtis yra įėjimas į „ne-aš“, į būsenos „be-savęs“ patirtį, ir tada nelieka klausimų – nėra ko paklausti ir nėra kam atsakyti.

„Visa, kas kyla iš proto, neišvengiamai yra dualu. Tai gali kilti tiek iš dešinės, tiek iš kairės proto pusės; tai neturi jokio skirtumo.

Meditaciją galima apibrėžti kaip proto dualumo peržengimą.

„Kai tik mokslas giliau įsiskverbė į realybę, visos ankstesnės jo sąvokos tapo abejotinos. Dabar Aristotelio logika nebėra logika, o Euklido geometrija nebėra geometrija. Dabar mokslas pasiekė tašką, kai viskas vėl tampa paslaptinga – nėra paaiškinimo ir nėra priežasties. Tačiau bandymai tęsiasi.

Mano požiūris yra visiškai kitoks. Noriu, kad žinotumėte, jog chaosas yra pati egzistencijos prigimtis; negalite jo paversti kosmosu. Negalite jo paversti sistema nei per Dao, nei per Dzen. Negalite jo paversti aiškinamąja sistema, kurioje viskas yra žinoma.

Aš visada skirsčiau egzistenciją į tris segmentus: žinomą, nežinomą ir nežinomą.

Kas nežinoma, taps žinoma rytoj. Kas žinoma šiandien, buvo nežinoma vakar. Tačiau žinoma ir nežinoma tėra labai paviršutiniška dalis. Už abiejų glūdi tai, kas nežinoma. Šis nežinomas dalykas yra chaosas; iracionalumas, nelogiškumas. Jo negalima redukuoti iki paaiškinimų, taip pat negalima jo panaudoti kuriant mokslą ar filosofiją.

Šį chaosą pavadinau „niekiu“. Galite į jį įeiti, galite būti su juo vieni, galite juo džiaugtis, bet nebandykite jo konceptualizuoti.

„Žinau: egzistencija yra chaosas ir visada juo liks. Visi žmonių bandymai jį sisteminti yra pasmerkti žlugti. Tai ne sistema, tai ne mechanika. Štai kodėl man visada patiko Gautamos Budos išsireiškimas. Kai jo paklausdavo: „Kas yra tiesa?“, jis atsakydavo keisčiausiu būdu. Jis pasakydavo: „*Viskas, kas veikia*“. Jis neapibrėždavo tiesos; jis tiesiog pasakydavo: „*Viskas, kas veikia, yra tiesa*“.

Ir dar svarbiau, kad net ir šiandien mes nieko nežinome. Mes nežinome, kas yra elektra, žinome tik kaip ji veikia; nežinome, kas ji yra. Nėra jokio būdo žinoti, ir tam nėra jokio poreikio.

Tegul egzistencija funkcionuoja.

Naudok ją, mylėk ją, džiaukis ja. Nereikia jos sisteminti; visos sistemos yra pasmerktos žlugti. Dzenas nėra sistema; tai kelias į chaosą. Eikite šokti nesijaudindami ir nesibaimindami dėl to, kas tai yra. Džiaukitės ja!

Kam smalsauti, kas yra muzika?

Mylėkite ją, klausykitės jos, kurkite ją.

Kokia prasmė apibūdinti šokį?

Šokite!

„Žmonės bando viską paaiškinti. Tada meilė tampa tiesiog chemija, biologija, hormonais. Ar kada nors pagalvojote apie meilę kaip hormonų, biologiją, chemiją? Vos pagalvojus apie chemiją, biologiją, hormonų, meilė praranda visą paslaptį. Ir, žinoma, meilė yra daugiau nei gali paaiškinti chemija, biologija ar hormonai. Jie gali paaiškinti seksą, bet negali paaiškinti meilės“.

„Meilė nebūtinai turi būti seksualinė. Tiesą sakant, savo aukščiausioje taško net seksualumas virsta meile...meilė yra nepaaiškinama, iracionali, chaotiška. Galite ją patirti, bet negalite jos paaiškinti“.

„Jėzus teisus sakdamas: „*Jei neatgimsite iš naujo, nesuprasite tiesos.*“

Jis septyniolika metų keliavo po Rytus ir daug surinko. Ir tai iš tikrųjų tapo problema, dėl kurios žydai negalėjo jo priimti. Jis kalbėjo jiems svetima kalba. Jis suteikė senovės žydų tradicijai negirdėtą interpretaciją, atgabentą iš Rytų.

Ir tuo metu visi Rytai buvo pripildyti Gautamos Budos vibracijų. Nuo Gautamos Budos gyvenimo praėjo tik penki šimtai metų, o jo vibracijos vis dar tvyrojo ore. Ir, labai tikėtina, Jėzus aplankė ne tik Indiją ir Tibetą. Japonijoje yra vieta, kur, kaip teigiama, jis buvo. Biblijoje šie septyniolika metų visiškai praleisti. Jokių kitų argumentų nebuvo klausoma, nes jie būtų paneigę viską, kas iki šiol buvo laikoma Šventuoju Raštu“.

„Jėzui didelę įtaką darė Budos mokymai. **Šis mokymas „*Kol neatgimsi iš naujo*“ turi Gautamos Budos prieskonį, kuris nuolat mokė, kad *turi atmesti viską, kas tau buvo sakoma, turi pamiršti viską, kas buvo jumyse įdiegta.***

Gautama Buda pasauliui atnešė pirmąją deprogramavimo filosofiją. O kai esi visiškai deprogramuotas, kas tu esi? Tik gryna nebūtis, tik tyla. Visi žodžiai buvo pasiskolinti, visos sutros tau buvo duotos, visos religijos buvo įskiepytos tavo prote. Tu nesi nei krikščionis, nei hinduistas, nei musulmonas. **Tu gimei tiesiog kaip gryna sąmonė.**

Tu turi vėl atrasti šią gryną sąmonę. Tai yra atgimimas. Ir šis atgimimas atneša Budą, gryną sąmonę, sąmonę, kuri nežino ribų; todėl ji negali savęs vadinti „aš“. Sąmonė, tapusi viena su visuma, neturi ką pasakyti“.

„Dao religijoje seksas nėra tabu. Dao turi savo tantrą. Seksualinės energijos nereikia naikinti ar slopinti. Ji nėra jūsų priešas. Ją galima transformuoti. Ji gali būti didžiulė pagalba ieškant savo aukščiausiojo „aš“. Todėl dzene celibato idėja buvo atmesta. Jo nebuvo primygtinai reikalaujama; tai buvo jūsų pasirinkimas,

nes esmė yra meditacija. Jei galite medituoti ir gyventi natūraliai, tai priimtina Dao religijoje.

Ir tada įvyko dar viena transformacija: dzenas nukeliavo iš Kinijos į Japoniją, kur vietinė religija, šintoizmas, buvo labai natūrali. Ten ji buvo taip tvirtai įsitvirtinusi, kad apie ją net nebuvo diskutuojama. Nebuvo jokio poreikio, jokių klausimų“.

„Seksualinė energija yra ne kas kita, kaip jūsų gyvybinė energija; tai tik pavadinimas. Galite ją vadinti seksualine energija, bet pavadinus ją „seksu“, ji niekuo nesiskiria; tai gyvybinė energija. Ir **geriau ją vadinti gyvybine energija, nes šis terminas yra platesnis; jis apima daugiau, yra visapusiškesnis.**

„Tantra tai vadina samadhi.

„Pavadinimai skiriasi, bet tai yra pats gyvenimas, tyras gyvenimas be jokių priemaišų. Jei pasiekėte savo centrą, galite mąstyti skirtingomis kategorijomis. Galite naudoti jogos metodą ir tada galite sakyti, kad tai yra tikrasis jūsų būties centras: *sambodhi*. Galite naudoti tantrinį metodą ir tada galite sakyti, kad tai yra jūsų seksualinės energijos centras. O seksualinė energija tantrėje yra lygiavertė gyvybinei energijai. Visi šie žodžiai veda žmones į beprasmes diskusijas ir debatus“.

Realybė yra viena. Geriau ją patirti. Dzen meistrai nekalba apie seksą dėl paprastos priežasties, nes dzen yra pats natūraliausias dalykas. Tai nėra prieš gyvybę; tai nėra pabėgimas. Tačiau dauguma dzeno meistrų atsisakė namų savininkų gyvenimo. Pavargę, nieko pasaulyje neradę, jie pasitraukė į kalnus. Tai nebuvo nukreipta prieš pasaulį; tiesiog kalnai buvo tylėsi, taikėsi. Jie leido būti savimi be jokių trukdžių“.

„Seksas įrašuose neminimas vien todėl, kad nėra jokios priežasties apie tai rašyti; jis priimamas. Jei žmogus patiria tą pergyvenimą ir ateina laikas, kai jis iš jo išauga, – tai nėra prasmės toliau tai tęsti su nuovargiu ir pasibjaurėjimu. Kol tai gražu, mėgaukis tuo, o kai tai vargina, nemalonu, tiesiog palikite tai kitiems. Nėra jokios priežasties tai teisti“.

„Natūralus žmogus tiesiog palieka kiekvieną etapą be jokio vertinimo. Jis nugyveno gyvenimą, jis pažino gyvenimą, dabar jis nori žinoti kažką daugiau. Jis nori pažinti kažką amžino. Jis susilaukė vaikų; dabar jis nori žinoti, kas jis yra savo giliausioje būtybėje. Jis gyveno išorinį pasaulį; jis buvo Zorba. Dabar atėjo

laikas atsigręžti į save. Išorinė realybė buvo tyrinėjama be jokių slopinimų, ir vieną dieną jūs natūraliai atsigręžiate į vidų“.

„Būtent šis draudimas, šis slopinantis mąstymas verčia jus nuolat galvoti apie seksą, nes jūs niekada jo neišgyvenote. Jūsų krikščionybė, jūsų džainizmas to neleido arba leido, bet paskui sukūrė jūmyse kaltės jausmą – kad darėte tai, ko neturėjote daryti. Tuomet gyvenate nepilnai. O jei gyvenate nepilnai, jūs niekada per tai neperžengsite, niekada nepakilsite virš to.

Šokite tol, kol automatiškai nesustosite.

Gyvenkite visą gyvenime taip, kad galėtumėte jį išgyventi džiaugsmingai, be jokios kaltės. Tai sunku žmonėms, kuriems įskiepytos represijos: sekso nereikėtų minėti; mirties nereikėtų minėti.

Seksas ir mirtis yra du taškai: vienas yra pradžia, kitas – pabaiga. Žmonėms neleidžiama jų suvokti. Kalbėti apie seksą nešvaru; kalbėti apie mirtį yra pavojinga ir niūru... nekalbėkite apie tai. kažkas kitas visada miršta, nesijaudinkite. Tačiau iš tikrųjų jūs gimstate iš sekso ir jūs mirštate. Tai, kas gimsta iš sekso, būtinai išnyksta mirties metu. Seksas ir mirtis yra du tos pačios energijos poliai. Tai, kas kyla sekso metu, išnyksta mirties metu. Ir abu juos reikia suprasti, nes jie yra svarbiausi jūsų gyvenimo taškai, ir abu reikia priimti ir gyventi pagal juos.

Tačiau tokios religijos kaip krikščionybė ir džainizmas yra labai represinės. Būtent šis slopinimas paverčia žmones kaltais, nusidėjėliais. Jie negali gyventi savo gyvenimo pilnai, intensyviai; jie negali medituoti, nes pirmoji meditacijos sąlyga yra būti totaliu, būti totaliu visame kame. Tada viskas tampa meditacija. Jei esate totalus, net užsiimant meile, ji tampa meditacija“.

„Mano paties supratimu, meditacija iš pradžių tikriausiai nutiko kam nors mylintis, nes atrodo, kad tai vienintelis būdas pasiekti tokią visumą, kad sustotų laikas, sustotų protas ir viskas taptų absoliučiai tylu“.

„Tačiau tokią tylą taip pat galima sukurti meditacijos būdu. Seksas atskleidžia paslaptį. Jei nėra laiko ir nėra proto, jūs įžengiate į absoliučią būseną. Per seksą akimirka įžengiate ten, o paskui vėl pasitraukiate į laikinumą. Meditacijos metu galite išlikti absoliučioje būsenoje dvidešimt keturias valandas per parą, orgazminiame džiaugsme. Kiekviena akimirka tampa šoku. Jeigu jūs žinote, kad jūs nėra, jums nėra ko bijoti. Jei žinote, kad esate pilnatvėje, jums nėra ko

prarasti. Dzen meistrai nekalbėjo apie seksą vien todėl, kad jį laikė tai savaime suprantamu dalyku“.

„Niekas niekada neateina į meditaciją per savo meilės gyvenimą. Niekas nepasiekia orgazminės patirties, kurios metu sustoja laikas, sustoja egzistuoti protas, kuriame jums staiga atsiveria naujas rojus“.

„Tantra Indijoje naudojo šį metodą. O Kinijoje Dao naudojo savo, kitokią tantrinę techniką, kad per seksualinę patirtį vestų žmones į meditacinę būseną. Tačiau nėra reikalo siekti meditacinės būsenos per seksualinę patirtį. Ją galite pasiekti tiesiogiai, nedelsiant...šią akimirką, meditacijos metu“.

„Seksas yra ilga kelionė. Nėra nieko blogo, jei kas nors pasirenka ilgą kelią. Jei kažkam patinka kelionė, joje nėra nieko blogo. Bet jei kas nors nori pasirinkti tiesų kelią, meditacijoje jis yra trumpesnis. Tai iš tikrųjų yra tos pačios patirties pasiekimas, bet trumpesniu keliu“.

„Kalbu apie šiuolaikinį žmogų, kuris yra neramiausias padaras iš visų kada nors egzistavusių Žemėje. Tačiau žmonės tampa tylūs, kai tik leiskite jiems atsikratyti savo beprotybės, savo pamišimo, ir jie taps tylūs. **Jie pradeda laukti akimirkos, kai aš pasakau: „Būkite tylūs.“**

„Pasinerimas į vidų – ne filosofinis klausimas. Kas yra tavyje? Kam klausti, ar tai, kas yra viduje, yra tavo? Eik į vidų ir pažiūrėk, kas yra viduje. Nerasi jokios asmenybės. Rasi gryną *niekį*, egzistencinę palaimą, grožį, dainą be garso, didelį apsvaigimą, didžiulę ekstazę. Nerasi jokios asmenybės, tik patirties išgyvenimą, bet šie išgyvenimai tave transformuos. Tokios patirtys pakeis jūsų individualumą, nes dabar žinosite, kad viduje yra absoliuti tylą ir nėra jokio individualumo.

„Tiesiog suprask vieną dalyką: sėdėk tyloje.

Japonų kalboje yra vienas žodis: „zazen“.

Dzenas nėra „nušvitimo siekis“. Dzen yra nušvitimas; tai nėra siekis. Tačiau šiuolaikinis protas mąsto tik siekių, motyvų, ambicijų, troškimų terminais. Dzenas nėra motyvacija. Tai nėra sąlyga ką nors pasiekti. Jis neturi tikslo; jis negali turėti siekio.

„*Nušvitimo siekis, viena vertus, sustiprėja...*“, – pirma, tai nėra siekis, o, antra, jis neturi nieko bendra su suvaržymu, su nusivylimu gyvenimu ar mirties baime. Dzenas neturi nieko bendra su baime ir godumu – skirtingai nuo krikščionybės.

Deja, knygos „Trys dzeno ramsčiai“ autorius savo paties sąlygotumą perkėlė į visiškai kitą reiškinį. Dzenas nėra krikščionybė.

Krikščionybė yra Dievo karalystės siekis. Tai pragaro baimė ir godumo vedamas noras būti išgelbėtam ir priimtiems į Dievo karalystę bei amžinąją palaimą. Krikščionybė yra siekis. Tačiau autorius primetė dzenui krikščionišką apibrėžimą. Tai absoliučiai neteisinga.

Dzenas yra labai paprastas reiškinys: tiesiog pažinti save...čia ir dabar. Tai ne motyvacija kažkur eiti, ką nors rasti – tai tiesiog pažinti save. Tai svarbiausia.

Tu *esi*, žinoma, tu privalai žinoti, *kas esi*. Nereikia siekių, nereikia godumo, nes tu nesistengi kažkuo tapti. Tu žengi į būtį. Tu jau *esi tai*, nesvarbu, ar tai žinai, ar ne. Todėl viskas, ką jums reikia daryti – tereikia būti truputį tylesniu ir žiūrėti į savo vidų“.

MAŽI ŠVIESOS INTERVALAI

1989 M. BALANDŽIO 8 D., GAUTAMOS BUDOS AUDITORIJA, PUNA, INDIJA

„Kas nutiko žmogaus sąmonei, kad ji nugrimzdo į tokią gilią tamsą? Kodėl nematome tiek daug Budų?“

„Priežastis aiški: mažas žmogus, apie kurį kalbėjome vakar, sunaikino visas nušvitimo galimybes.

Ir ne tik vienoje šalyje. Visame pasaulyje, kur tik iškildavo neapbrėpiamos sąmonės žmogus, masės buvo prieš jį, **masės buvo žiaurios**.

Vienas krikščionis manęs klausė: „Senas drauge, ar manai, kad Jėzus vėl ateis?“ Pasakiau: „Nemanau. Esu visiškai tikras, kad jei jis protingas, daugiau nebegrįš. Tai, kaip su juo pasielgė tą kartą, pakanka, kad jis nebegrįžtų. Jūs nunuodijote Sokratą, Anaksagorą, nukryžiuote Jėzų, Al-Hillaj Mansur, Sarmadą...“

„Masės niekada negerbė gyvų Budų. Tiek daug kartų buvo pasikėsinta į Gautamos Budos gyvybę, ir galiausiai jis mirė. Tai įprastas nesąmoningas elgesys, tačiau jis vyrauja daugumoje žmonių.

Aš buvau nunuodytas, įkalintas be jokios priežasties...nubaustas keturių šimtų tūkstančių dolerių bauda, o aš neturėjau nė dolerio su savimi. Dvidešimt viena šalis užvėrė duris įstatymo vardu, uždrausdama man patekti į šalį.

Priežastis? Aš neišeidavau net už savo namo ribų, bet priežastis ta pati: galiu sugadinti jų moralę, galiu sunaikinti jų religiją. Ir tokia baimė neleido žmonėms giliau pasinerti į save.

Mano sekretorius Anandas man sako: „Esate prastas nušvitimo pavyzdys. Dvidešimt viena šalis jums uždaryta. Viena šalis jus nunuodijo, įkalino, per dvylika dienų be jokio pateisinimo tempė tave per šešis kalėjimus...”

Ir dabar jie pripažino, kad nebuvo jokių tiesioginių nusikaltimo įrodymų – „bet mes tiesiog norėjome, kad Komuna būtų sunaikinta“.

„Tačiau žmonės bijo, jie labai bijo tų, kurie pažiūsta save. Jie turi tam tikrą galią, tam tikrą aurą ir tam tikrą magnetizmą – charizmą, kuri gali išlaisvinti gyvus, jaunos žmones iš tradicinio įkalinimo. O kalėjimų yra tiek daug: krikščionybė, ir hinduizmas, ir islamas, ir džainizmas, ir budizmas...visur, kur yra organizuota religija, ji tampa karinga“.

„Apšviesto žmogaus pavergti neįmanoma, – tai sunku, – jo neįmanoma įkalinti. Jo individualumas ir maištas paliečia gyvybiškai svarbius interesus – kunigus, politikus, pedagogus....„Geriau atsikratyti tokių žmonių kaip Sokratas, – jie sukelia sumaištį žmonių protuose.“

„Galite garbinti Budą po mirties. Galite garbinti Jėzų po mirties. Tačiau joks nušvitęs žmogus niekada nebuvo gerbiamas, mylimas aklų, kurčių ir nesąmoningų masių. Tai tapo kliūtimi. Štai kodėl nerandate tiek daug nušvitusių žmonių“.

„Ir kadangi visi yra nelaimingi, kiekvienas naujas vaikas, atėjęs į pasaulį, *galvoja*, kad toks yra gyvenimo kelias, ir su tuo susitinka. Visi nelaimingi, visi sutrikę, visi nerimauja, tad galbūt toks ir yra gyvenimo būdas...kol jūs nesutinkate Budos, o tai tampa vis rečiau ir rečiau, vis sunkiau“.

„Prieš mirtį Buda savo mokiniams pasakė: „Nestatykite man statulų. Jei norite apie mane kuo nors priminti, priminkite šiuo medžiu. Pasodinkite šį bodhi medį visur, kur norite pastatyti man paminklą.“

Vėliau jie prisipažino: „Mes nesiekėme iš jo padaryti kankinio, kitaip jis galėjo tapti *dar vienu* Jėzumi. Tada būtų atsiradę kažkas panašaus į krikščionybę, ir mus būtų persekioję visame pasaulyje.“

„Visuomenei pavyko nužudyti Sokratą, nes Sokratas buvo vienas.

Visuomenė galėjo nukryžiuoti Jėzų, nes jis buvo vienas.

Aš nemokau čia jokio kulto ar tikėjimo. Noriu, kad jūs paragautumėte tikrojo gyvenimo šaltinio. Tada niekas negalės jo atimti.

Dzenbudistas gyvena paslapyje. Jam viskas yra paslaptinga. Niekas nėra savaime suprantama; viskas yra stebuklas. Gyvenimas yra stebuklas, paukščių giesmės yra stebuklas, tos spalvingos gėlės... Jei jūsų vidinė būtybė pabunda, visa ši egzistencija tampa nesibaigiančia paslapčių virtine“.

KUO TAVEŠ MAŽIAU, TUO DAUGIAU TAVEŠ YRA

„Gal galėtumėte papasakoti apie transpersonalinės psichologijos judėjimą, o ypač apie Keno Wilbero, laikomo spektro psichologijos pradininku, darbus ir meditaciją? Kodėl tokie žmonės čia neateina?“

„Pirmiausia reikia suprasti, kad aš nepraktikuoju psichologijos. Psichologija lieka susieta su protu; tai proto mokslas. Ir visas mano darbas yra išvesti jus iš proto, todėl šie žmonės mane laiko savo priešu.*

Jie tyrinėja, kaip veikia protas, asmeninis ar transpersonalinis, kokie jo sąlygotumas ir kaip šiuos sąlygotumus galima pakeisti naujais sąlygotumais. Visas jų darbas – nesvarbu, ar jie tai vadina tarpasmenine, ar spektro psichologija – protas lieka apribotas. O mano pasaulis, dzeno pasaulis, yra ne proto pasaulis.

Protas gali būti ne kas kita, kaip vaizdiniai, mintys, nuomonės, nuotaikos. Protas nėra būdingas jūsų prigimčiai, bet jį jums primetė visuomenė.

Nėra nė vieno žmogaus pasaulyje baigusio psichoanalizę. Toks yra visų ankstesnių tyrimų gylis. Žmonės buvo psichoanalizuojami dešimt, penkiolika metų ir jie toliau kalba; atsiranda naujų svajonių, kyla naujų minčių; jie tęsiasi ir

tęsiasi... Kai jiems atsibodo vienas psichoanalitikas, jie keičia į kitą psichoanalitiką ir toliau kartoja tą pačią istoriją kitu pavadinimu.

Tačiau net psichoanalitikas nesuvokia, kad jūsų realybė yra daug didesnė už jūsų mažą protą.

Mokslą ir toliau apriboja materija.

Psichologija lieka apribota proto.

„Meditacija yra bandymas prasiskverbti už materialios fiziologijos, už psichinės psichologijos ribų ir rasti pirmą pradžią gyvenimo ir sąmonės šaltinį“.

SAMMASATI – PASKUTINIS ŽODIS

1989 m. balandžio 10 d. Gautamos Budos auditorija, Puna, INDIJA

Tradicinis dzenbudizmas yra sunkus. Jam reikia dvidešimt–trisdešimt metų nuolatinės meditacijos, atitraukiant visą energiją nuo visko ir skiriant ją vien meditacijai. Ši tradicija kilusi iš paties Gautamos Budos. Jis atrado savo nušvitimą po dvylikos metų sunkaus darbo.

„Lyginant su tradiciniu dzenbudizmu...aš jį visiškai pakeičiau, nes nematau, kaip šiuolaikinis žmogus galėtų dvidešimt ar trisdešimt metų skirti vien meditacijai. Jei dzenbudizmas išliks toks sunkus, jis išnyks iš pasaulio. Jis jau išnyko iš Kinijos, jis nyksta iš Japonijos, ir jis jau seniai išnyko iš Indijos. Indijoje jis laikėsi tik penkis šimtus metų po Gautamos Budos. VI amžiuje jis pasiekė Kiniją, ten išbuvo tik kelis šimtmečius, o paskui persikėlė į Japoniją. O dabar jis beveik išnyko iš Kinijos ir Japonijos. Nustebsite sužinoję, kad mano knygos buvo studijuojamos dzenbudizmo vienuolynuose. Dzeno meistrai man rašė laiškus: „Galbūt dzenbudizmas dabar egzistuos Indijoje, savo pirminėje vietoje. Jis nyksta iš Japonijos, nes žmonės labiau domisi technologijomis ir mokslu.“

„Padėtis Indijoje tokia pati. Labai mažai žmonių domisi vidiniais tyrinėjimais. Čia galite sutikti po kelis žmones iš kiekvienos šalies, bet tai mažas skaičius,

palyginti su penkiais milijardais žmonių Žemėje. Dešimt tūkstančių yra mažas skaičius.

„Dzenbudizmas turi būti transformuotas į metodą, kurį šiuolaikiniai žmonės galėtų priimti. Jis turi būti lengvas, atpalaiduojantis ir neapsunkinantis. Tas senas, tradicinis tipas nebėra įmanomas ir nereikalingas. Kai tai tyrinėjama, kai vienas žmogus nušvinta, – kelias tampa lengvesnis. Jums nereikia vėl ir vėl atrasti elektros. Kai ją atrandate, galite pradėti ją naudoti – jums nereikia būti didžiu mokslininku“.

Budos (savo esaties – C.) pabudimas yra labai lengvas ir ramus reiškinys. Dabar tiek daug žmonių yra pabudę, – kelias tapo aiškus; jis nebėra sunkus ar varginantis. Galite žaismingai įžengti į vidų ir džiaugsmingai patirti sąmonės pabudimą. Tai nėra taip toli, kaip buvo Gautamai Budai.

Nušvitimas yra tokia transformacija, kurios metu tampa visiškai kitu žmogumi. Senoji asmenybė išnyksta, o atsiranda visiškai nauja sąmonė, tyra palaima, žydėjimas, pavasaris kaip niekad anksčiau...

Gautamai Budai prireikė dvylikos metų, kad tai padarytų. Jums net dvylikos minučių neprireiks. Tai tiesiog menas atsipalaiduoti savyje. Tradicinis dzenbudizmas vis dar daro viską, ką Buda darė savo nežinojime, ir galiausiai jie tai atmeta.

Sakau jums: kodėl gi neatsisakius to dabar? Galite atsipalaiduoti šią akimirką! Ir tokiam atsipalaidavime rasite šviesą, sąmoningumą, pabudimą.

Dzenbudizmas turėtų tapti tokiu mažu žaidimu, kad prieš pat užmiegant, per penkias minutes, galėtumėte įeiti į save ir visą naktį išlikti pačiame savo būties centre. Visa jūsų naktis gali tapti ramia, tylia sąmone. Miegas bus kūne, bet giliai viduje bus šviesos srautas, nuo vakaro iki ryto.

Ir jei žinosite, kad net miegant gali išlikti tam tikras sąmoningumas, tai visą dieną, darydami įvairiausias dalykus, galite išlikti budrūs ir sąmoningi. Būti Buda turėtų būti pats įprasčiausias, natūraliausias ir žmogiškiausias dalykas.

Dzenbudizmas apsaugo jus nuo nebūties. Jis atskleidžia visą jumoje slypintį potencialą. Jei turite meninį potencialą, dzenbudizmas jį atskleis – galbūt

anksčiau to nė nesuvokėte. Jei turite poezijos potencialą, dzenbudizmas atskleis šį potencialą ir pirmą kartą pradėsite mąstyti eilėmis, o ne proza.

Tas pats pasakytina ir apie muziką, šokį ar mokslinius tyrimus. Dzenbudizmas suteikia jums įvairių autentiškų patirčių. Jis niekam netrukdo. Jis yra patvirtinanti gyvenimo patirtis. Jis tiesiog leidžia jums suvokti viską, kas paslėpta jumyse, viską, ko niekada nematėte. Jis ne tik leidžia jums suvokti, bet ir padeda jums iširti šią galimybę.

Dzenbudizmas yra autentiška religinė patirtis. Jo autentiškumas slypi kūrybiškumo atskleidime žmoguje. Dzenbudizmo meistrai niekada nieko nežudė. Jie nevertė nieko eiti jų keliu; priešingai, jūs turite eiti pas juos.

Jūs turite eiti prie šaltinio, – šaltinis neateis pas jus. Šaltinis jūsų net nekviečia, jis tiesiog yra – jis prieinamas.

Dzenbudizmo meistrai žino, kaip gyventi, ir jie taip pat žino, kaip mirti. Jie nežiūri rimtai į gyvenimą ar mirtį. Rimtumas yra skausmingas būdas žvelgti į egzistenciją. Tobulas žmogus mylės gyvenimą ir mylės mirtį. Jo gyvenimas bus šokis, o mirtis – daina. Nebus jokio skirtumo tarp gyvenimo ir mirties.

Labiausiai stebina tai, kad toks didis intelektualas kaip Karlas Jaspersas, labai gerbiamas šio amžiaus filosofas, kalba kaip kvailys. Tačiau visi filosofai kalba kaip kvailiai. Jo teiginys, kad tik tai, ką galima išmatuoti, yra tikra, yra absoliučiai klaidingas. Tai, ką galima išmatuoti, yra materija, o tai, ko negalima išmatuoti, taip pat yra tikra, bet tai yra sąmonė.

Mes ieškome to, kas neišmatuojama. Tai, ką galima išmatuoti, galima palikti mokslininkams. Mistikai domisi tuo, kas neišmatuojama.

Prisiminti save kaip Budą yra brangiausia patirtis, nes tai yra jūsų amžinybė, jūsų nemirtingumas.

Tai ne jūs, – tai pati jūsų egzistencija. Jūs esate vieningi su žvaigždėmis, medžiais, dangumi ir vandenynu. Jūs nesate atskirti.

Paskutinis Budos žodis buvo „sammasati“.

Atmink, kad esi Buda – sammasati.

Gerai, Maniša?

Taip, Ošo.

Tai paskutiniai Ošo žodžiai, pasakyti savo mokiniams.

DAR KELETAS SVARBIŲ MINČIŲ IŠ OŠO KNYGŲ

„Gautama Buda sukilo prieš kastų sistemą; tai buvo didžiausias jo nusikaltimas.

Jo akivaizdoje su juo buvo neįmanoma ginčytis. Jis buvo ne ginčų, o egzistencinės būties žmogus. Prie jo kreipėsi mokslininkai, panditai ir brahmanai, tačiau vien jo atmosferos pakako, kad juos nuramintų. Jiems trūko drąsos klausinėti šio žmogaus, kuris plikomis rankomis sukilo prieš seniausią pasaulio visuomenę. Dėl šios priežasties Gautama Budą matau kaip vienintelį asmenį visoje žmonijos istorijoje, žinojusį, kas yra laisvė“.

„Neįtikėsite, kokie kerštingi yra dvasininkai. Jie sudegino Bodhi medį, po kuriuo Buda nušvito; net medis jiems trukdė! Tai buvo tiesiog sutapimas, kad prieš brahmanams sudeginant medį, didysis imperatorius Ašoka susidomėjo Gautama Buda ir jo pabudimu. Jis buvo vienintelis imperatorius, gyvenęs kaip Budos bhikša ir prašęs išmaldos savo sostinėje. Jis nupjovė to paties medžio šaką ir nusiuntė ją savo dukrai Sandhamitrai į Ceiloną, kad ši ją pasodintų ir taip pasėtų didžiojo Budos pabudimo sėklą Šri Lankoje“.

„Iškart po to, kai Indija tapo laisva, pirmasis šalies ministras pirmininkas Džavaharlalas Nehru labai įsimylėjo Budą. Jis paprašė, kad iš Šri Lankos būtų pargabenta to medžio šaka. Ji buvo tolimas medžio, po kuriuo nušvito Buda, palikuonis, tačiau joje vis dar cirkuliavo tos pačios sultys“.

„Kyožhan nupiešė ore apskritimą ir jame įdėjo Budos simbolį. Kinų Budos simbolis jame...

Bodhidharma, atvykęs į Kiniją, nešė žinią: „Nešvaistyk savo gyvenimo periferijoje, kuri tėra ore nupieštas apskritimas. Pažvelk į save. Visada atminkite, kad skirtumas tarp gyvenimo ir mirties nėra toks didelis – vos keli įkvėpimai, keli širdies dūžiai, ir jūs nebesi kūne. Tačiau viduje, šiame efemeriškame oro rate, slypi tvirčiausia, nemirtingiausia Budos uola.“ Bodhidharma nuvyko į Kiniją nešti žinią, į kurią Indija tapo visiškai akla ir nereaguojanti“.

„Aš nesu budistas. Gautama Buda taip pat neketino kurti budizmo ar įkurti organizuotą religiją. Net ir prieš dvidešimt penkis šimtmečius jis niekada nekūrė organizuotos religijos. Kai tik tiesa sudogminama, ji tampa melu. Organizuota religija tėra paslėpta politika, gilus žmonijos išnaudojimas per dvasininkus. Jie gali būti Šankaračarjos, imamai, rabinai ar popiežiai – nesvarbu“.

„Gautama Buda nepaliko įpėdinio. Jo paskutiniai žodžiai buvo: „Nedarykite man statulų, nerinkite mano žodžių. Nenoriu tapti garbinimo simboliu. Mano giliausias siekis yra manęs nemėgdžiotumėte. Neturėtumėte būti budistais, nes jūsų pačių potencialas yra būti Buda.“

„Norėčiau pasakyti: aš nemokau budizmo ar jokio kito „izmo“. Aš mokau, kaip būti Buda savaime. Žmonės, kurie yra su manimi, nepriklauso jokiai organizuotai religijai. Jie yra nepriklausomi, individualūs ieškotojai. Mano ryšys su jais yra bendrakeleivio ryšys“.

.....

** Ošo tikrai nepažinojo Keno Wilberio ir jo „Vieno skonio“ idėjos, o šį kartą jį suklaidino neteisingas užduotas klausimas.*

*** Iš knygos: „Ne-protas - Amžinybės gėlės“*

****Daugiau apie Ošo gyvenimą ir veiklą čia:*

<https://lt.wikipedia.org/wiki/O%C5%A1o>